

Det er yderligere en forudsætning for at anvende advarsel ud fra sociale hensyn, at brugen af euforiserende stoffer er udslag af en stærk afhængighed som følge af et længere og vedvarende misbrug af euforiserende stoffer. Denne betingelse for at meddele en advarsel indebærer, at der som hovedregel kun kan meddeles advarsel til personer, som igennem år har opbygget en så stærk afhængighed af hårde stoffer, f.eks. heroin, kokain og amfetamin, at de bruger disse stoffer dagligt. Er dette tilfældet, kan der også meddeles en advarsel som sanktion over for en sådan stofmisbruger, der ulovligt besidder andre stoffer, eksempelvis hash, til eget forbrug.

Uanset om en indkomst alene består af kontanthjælp eller SU, indebærer det anførte, at der ikke kan meddeles advarsel til personer, herunder unge, som kun lejlighedsvis f.eks. i weekender eller til fester bruger euforiserende stoffer, selv om de pågældende kan antages at have en vis afhængighed af stoffet.

Politiet har i almindelighed et godt kendskab til den gruppe af personer, hvor både de sociale hensyn og karakteren af narkotikamisbruget taler for anvendelse af advarsel. Det vil derfor normalt ikke være nødvendigt at indhente oplysninger fra andre myndigheder om den pågældendes indtægtsforhold, og der vil formentlig kun i sjældne tilfælde være behov for at indhente en lægeerklæring om den pågældendes misbrug.

Den foreslåede lempelse af praksis vedrørende meddelelse af advarsel af sociale hensyn indebærer ingen ændring i praksis vedrørende meddelelse af advarsel for ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer til eget forbrug i øvrigt. Der vil således fortsat kunne meddeles advarsel i særlige tilfælde, hvor det på baggrund af en konkret vurdering er mest formålstjenligt at anvende denne sanktion, herunder f.eks. såfremt hensynet til en effektiv strafforfølgning tilsiger dette, eller hvis anvendelse af bødestraf vil medføre et administrativt besvær, der ikke står i rimeligt forhold til sagens beskaffenhed.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til § 2

Til nr. 1 (straffelovens § 124, stk. 4 og 5)

Bestemmelsen indebærer, at det bliver strafbart for anholdte og fængslede personer uretmæssigt at besidde en mobiltelefon eller lignende kommunikationsudstyr i et arresthus eller lukket fængsel, jf. § 124, stk. 4, 1. pkt.

Efter bestemmelsen er en fængslet en person, der afsoner fængsels- eller forvandlingsstraf for bøde eller er varetægtsfængslet. Den foreslåede bestemmelse

omfatter endvidere udlændinge, som er varetægtsfængslet eller i øvrigt frihedsberøvet efter de særlige regler i udlændingeloven, herunder i Institutionen for frihedsberøvede asylansøgere i Sandholmlejren. Bestemmelsen omfatter også anholdte personer, der er frihedsberøvede i arresthuse eller lukkede fængsler.

Det foreslås endvidere, at bestemmelsen i stk. 4, 1. pkt., også skal gælde i forhold til personer i forvaring, jf. forslaget til stk. 5, 2. pkt. Dette indebærer, at den foreslåede bestemmelse i straffelovens § 124, stk. 4, 1. pkt., omfatter personer, der i medfør af straffelovens § 70 er anbragt i forvaring i et arresthus eller lukket fængsel.

Bestemmelsen omfatter ikke tvangsanbragte personer. Uden for bestemmelsen falder således f.eks. personer, der i medfør af straffelovens §§ 68 og 69 er dømt til anbringelse i hospital for sindslidende eller i institution for personer med vidtgående psykiske handicap.

Bestemmelsen indebærer endvidere, at det bliver strafbart for besøgende og andre udefrakommende personer uretmæssigt at medtage en mobiltelefon eller lignende kommunikationsudstyr i et arresthus eller lukket fængsel, jf. § 124, stk. 4, 2. pkt. Det er i den forbindelse forudsat, at kriminalforsorgen fastsætter administrative regler om, i hvilket omfang blandt andet forsvarere og andre besøgende samt eksterne håndværkere retmæssigt kan medtage f.eks. mobiltelefoner i de nævnte institutioner.

Besøgende og andre udefrakommende omfatter personer, der – som f.eks. pårørende og forsvarere – opholder sig i institutionen for at besøge indsatte eller blive vist rundt på institutionens område, og andre personer – som f.eks. narkotika-behandlerpersonale, præster, praktikanter, vagtlæger og honorarlønnede personundersøgere – der opholder sig i institutionen i forbindelse med deres arbejde, uden at de er ansatte i kriminalforsorgen. Afgrænsningen indebærer, at ansatte i kriminalforsorgen, der opholder sig i et lukket fængsel eller et arresthus som led i tjenesten – som f.eks. fængselsfunktionærer, -præster og -inspektører samt kontorphonale, socialrådgivere, værkstedledere mv. – ikke er omfattet af den foreslåede bestemmelse i straffelovens § 124, stk. 4, 2. pkt.

Efter bestemmelsen er det kommunikationsudstyr, som ikke må besiddes (medmindre besiddelsen er retmæssig, jf. lovforslagets § 3), mobiltelefoner og lignende kommunikationsudstyr. Dette udstyr omfatter alt elektronisk udstyr, der sætter – eller sammen med andre enheder vil kunne sætte – vedkommende i stand til at kommunikere med andre i lyd, tale eller på skrift.